

בש"פ 3429/15 - יצחק שוקרון נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 3429/15

לפני: כבוד השופט ע' ברון

המבקש: יצחק שוקרון

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי
בנצרת (סגן הנשיא ת' כתילי) ב-עמ"ת 49220-04-15
מיום 29.4.2015

בשם המבקש: בעצמו

החלטה

1. לפני בקשה למתן רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי בנצרת (סגן הנשיא ת' כתילי) ב-עמ"ת 49220-04-15 מיום 29.4.2015, שבגדרה התקבל ערר שהגישה המשיבה על החלטת בית משפט השלום בטבריה (סגן הנשיא ד' פורת).

2. נגד המבקש, יליד 1977, הוגש כתב אישום לבית משפט השלום בטבריה המייחס לו עבירות של גניבה מרכב לפי סעיף 413ד(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); פריצה לרכב בכוונה לגנוב לפי סעיף 413 וסיפא לחוק העונשין; והזיק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק העונשין. על פי העובדות המתוארות באישום הראשון, ביום 24.4.2015 הגיע המבקש למתחם מגן דוד אדום בעיר טבריה, נכנס פנימה וביקש לקבל מזרק ומחט. משנתקל בסירוב, המבקש התפרץ לאמבולנס שחנה בחניית המתחם, חיטט בתיק החובש וגנב מזרקים ומחטים לצורך שימוש בסמים. על פי המתואר באישום השני, במהלך שהותו של המבקש בתא המעצר במשטרת טבריה, ביום 26.4.2015, הזיק לרכוש בזדון כשבעט ברגלו באריח קרמיקה בתא המעצר ושבר אותו.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום, המשיבה הגישה בקשה למעצרו של המבקש עד תום ההליכים. בדיון בבקשה הסכים בא כוח המבקש לקיומן של ראיות לכאורה, אך טען כי לא קיימת עילת מעצר. ביום 28.4.2015 בית משפט השלום בטבריה דחה את הבקשה והורה על שחרורו של המבקש בתנאי שיפקיד סך של 500 ₪ ויחתום על התחייבות עצמית בסך 1,500 ₪ להבטחת התייצבותו בבית המשפט. בית משפט השלום נימק את החלטתו לשחרר את המבקש בכך שמדובר בעבירות רכוש שאינן מקימות עילת מעצר. עוד נקבע בהחלטה כי עברו הפלילי של המבקש אינו יוצר עילת מעצר יש מאין.

4. על החלטת בית משפט השלום הגישה המשיבה ערר לבית המשפט המחוזי בנצרת. ביום 29.4.2015 בית המשפט המחוזי קיבל את הערר והורה על מעצרו של המבקש עד להחלטה אחרת. בהחלטה נקבע כי בית משפט השלום שגה בכך שלא נתן משקל ראוי לעברו הפלילי של המבקש בבחינת מסוכנותו לציבור. בית המשפט המחוזי קבע עוד כי לא ניתן לנתק את בחינת המסוכנות מן העבר הפלילי, וכי לנסיבותיו ומאפייניו של המבקש יש זיקה הדוקה לבחינת המסוכנות הנובעת ממנו. בהחלטה צוין כי גיליון ההרשעות של המבקש מלמד על כך שמדובר בעבריין מועד, ככל הנראה על רקע התמכרותו לסמים, וכי המבקש הורשע לאחרונה בעבירת אלימות ביום 25.1.2015. עוד נאמר בהחלטה כי המבקש הורשע בעבר בעבירות רכוש, לרבות התפרצות לרכב, ומכלול נסיבותיו האישיות מלמד על קיומו של סיכון פוטנציאלי מצידו לציבור. בשל האמור, הגיע בית המשפט המחוזי למסקנה כי מהמבקש נשקפת מסוכנות, וזאת אף שהואשם בהליך הנוכחי בעבירות רכוש בלבד. לבסוף, בית המשפט המחוזי הורה לשירות המבחן לבחון אם ניתן לשחרר את המבקש לחלופת מעצר בתנאים מגבילים, באופן שיאין את מסוכנותו. מכאן בקשת רשות לערור שלפני.

5. המבקש, שאינו מיוצג, הגיש בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי מיום 29.4.2015. הוא סומך את ידיו על החלטת בית משפט השלום וסבור כי שגה בית המשפט המחוזי שעה שביטל אותה. לטענת המבקש, עבירות הרכוש שבגינן הואשם אינן מקימות עילת מעצר, ואף עברו הפלילי אינן מקימות עילה כזו. עוד צוין בבקשה כי הסניגוריה הציבורית מייצגת את המבקש בכל ההליכים המשפטיים, וכי גם הבקשה דנן נכתבה בסיועה. על כן, המבקש טוען כי יש למנות לו סנגור ציבורי אם תינתן לו רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי.

6. לאחר שעיינתי בבקשה ובצרופותיה באתי לכלל מסקנה שדינה להידחות. על החלטת בית משפט מחוזי בערר שעניינו מעצר לא מוקנה ערר בזכות, אלא יש לפנות בבקשת רשות לערור לבית משפט זה לפי האמור בסעיף 53(א1)(1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996. בבקשות מעין אלו נוהגת אמת מידה מצמצמת הדומה במהותה לזו שהותוותה בעניין חניון חיפה (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה)

בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982)). על פי אמת מידה מצמצמת זו, רשות לערור תינתן רק במקרים חריגים שבהם עולה שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינם הקונקרטי של הצדדים. בצד האמור, ייתכנו מקרים שבהם ניתן יהיה לחרוג מאמת המידה האמורה ולהעניק רשות לערור אף בהעדר שאלה עקרונית; וזאת בהתקיים נסיבות חריגות המצדיקות זאת, ובפרט כאשר החלטת בית המשפט המחוזי מקימה פגיעה בלתי מידתית בזכות לחירות (בש"פ 6119/14 טאי שרקי נ' מדינת ישראל (16.9.2014); בש"פ 2786/11 ג'ריס נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (17.4.2011)).

לא מצאתי כי הבקשה דנן מגלה עילה למתן רשות לערור. ראשית, כידוע קיומן של תוצאות שונות בערכאות דלמטה אינו מצדיק כשלעצמו הענקת רשות לערור (בש"פ 6031/14 קרעוש נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (9.9.2014); בש"פ 107/12 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה י (12.1.2012)). שנית, הבקשה דנן אינה מעוררת שאלה משפטית עקרונית החורגת מענייניו של המבקש, מקום שטענות המבקש קשורות באופן הדוק למשקל שניתן בהחלטת בית המשפט המחוזי לעברו הפלילי בהערכת מסוכנותו. כמו כן, איני סבורה כי עניינו של המבקש מעלה נסיבות חריגות המצדיקות מתן רשות לערור אף בהיעדר שאלה עקרונית, שכן לא ניתן לומר שהחלטת בית המשפט המחוזי אינה סבירה או שהיא פוגעת באופן לא מידתי בזכויות המבקש. אף לגופם של דברים, לא מצאתי כי נפלה שגגה בהחלטה מיום 29.4.2015. בצדק נקבע בהחלטת בית המשפט המחוזי כי יש ליתן משקל לעברו הפלילי של המבקש בבחינת המסוכנות הנשקפת ממנו. משכך, ובהינתן עברו הפלילי המכביד של המבקש, ומשאין מחלוקת בדבר קיומן של ראיות לכאורה נגדו, אין תימה שנקבע כי קיים יסוד סביר להניח כי שחרורו של המבקש מסכן את ביטחון הציבור. יוער שהמבקש לא טען בבקשה דנן לעניין האפשרות לאיין את מסוכנותו באמצעות שחרורו לחלופת מעצר, ונראה שעניין זה טרם נבחן בערכאה הדיונית, כאשר בשלב זה הורה בית המשפט המחוזי על קבלת תסקיר מעצר.

הבקשה נדחת, אפוא.

ניתנה היום, א' בסיון התשע"ה (19.5.2015).

ש ו פ ט ת